

Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ» ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, 17^η/30^η Μαΐου 2010, ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν τὸ 2^{ον} Συνέδριον τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μέ θέμα: **«Ἅγιοι Τόποι καὶ Ρωμηοσύνη».**

Τὸ Συνέδριον ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας καὶ διὰ προσφωνήσεως Αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ', συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνας Ἀρχιμανδρίτου π. Δαμιανοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου.

Ὁ Μακαριώτατος ἀφιχθεὶς πρό διημέρου εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς, 15^{ης} / 28^{ης} μηνὸς Μαΐου 2010, εἶχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνας, Ἀρχιμανδρίτου π. Δαμιανοῦ καὶ μετὰ τῶν νομικῶν συμβούλων τῆς Ἐξαρχίας διὰ θέματα ἀφορῶντα τὴν εἰς Ἑλλάδα περιουσίαν τοῦ Πατριαρχείου.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, 17^η / 30^η Μαΐου 2010, ὁ Μακαριώτατος ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερόν ναόν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Πλάκαν καὶ ἠυλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα, διαβιβάζων τὴν χάριν, τὴν εὐλογίαν καὶ τὸν ἁγιασμόν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος προσῆλθε εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου. Ταύτας ἤνοιξε διὰ συντόμου εἰσαγωγῆς ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» κ. Φώτιος Δημητρακόπουλος, προσφωνῶν ἕνα ἕκαστον τῶν Προκαθημένων, τῶν παρόντων εἰς τὸ Συνέδριον, ἥτοι τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμον, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον χωρῶν Τσεχίας καὶ Σλοβακίας κ.κ. Χριστοφόρον, τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου κ. Δαμιανόν καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς & Φαλήρου κ. Σεραφεῖμ, τὸν Διαχειριστὴν τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη», Ἐντιμότατον κ. Πέτρον Κυριακίδην καὶ τὸν Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννην Κογκούλην.

Ὁ κ. Δημητρακόπουλος ἐπεξήγησε, διατί ἡ ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» ἐπέλεξεν ὡς θέμα τοῦ 2^{ου} Συνεδρίου αὐτῆς τοὺς Ἅγιους Τόπους, ὡς ἁγιασθέντας δηλονότι διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναδειχθέντας ὑπὸ τοῦ πρώτου Ρωμαίου Αὐτοκράτορος, τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς τοῦ τό βάπτισμα καὶ εἶναι ὁ πρῶτος Χριστιανὸς Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην τοῦ κ. Δημητρακοπούλου ἠκολούθησε ὁ ἐναρκτήριος χαιρετισμὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἔχων ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Κύριε Ἱερώνυμε,

Ἐντιμότητε κ. Κυριακίδη,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

«Τίς ἀναβήσεται εἰς τό ὄρος τοῦ Κυρίου καί τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ»; Διερωτᾶται ὁ προφητάναξ Δαυΐδ, (ψαλμ. 23,3).

Ποῖος θά ἀνέλθῃ, διά νά προσκυνήσῃ ἀξίως εἰς τόν ἱερόν λόφον τοῦ Κυρίου, τήν Σιών / Ἱερουσαλήμ; Ποῖος θά σταθῇ μέ παρρησίαν εἰς τόν ἅγιον τόπον; (Ἑρμηνεύει ὁ Ἀρχιμ. π. Ἰωήλ Γιαννακόπουλος).

«Ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης, δηλονότι ὁ πρός ἡμᾶς τούς ἐπί γῆς συγκαταβάς καί ἀφ' ἡμῶν ἀναληφθεὶς εἰς τούς οὐρανούς Θεός καί Λόγος, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ Πατρός, Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί οἱ φίλοι Αὐτοῦ», ἀπαντᾷ καί πάλιν ὁ ψαλμωδός.

Τήν δόξαν τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης καί τούς τόπους τοῦ ἁγιάσματος Αὐτοῦ ἐδήλωσε μετὰ παρρησίας καί πάσης ἀκριβείας ἡ ἀθωότης τῶν χειρῶν καί καθαρότης τῆς καρδίας, (ψαλμ. 23,4), τῶν μεγάλων πνευματοφόρων Πατέρων καί ἐγκρίτων τῆς οἰκουμένης διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, συνελθόντων καί συστησάντων τήν Ρωμηοσύνην

Αὐτό ἀκριβῶς τό ὑπό τῶν θεοστέπτων μεγάλων Βασιλέων καί Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἀναδειχθέν πνευματικόν καί πολιτισμικόν μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης, σώζει καί διαφυλάττει καί διακονεῖ ὡς τήν θεόθεν ἐμπιστευθεῖσαν κληρονομίαν διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων τῆς συγχρόνου Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος.

Ὅσον ἀκατάληπτον τυγχάνει τό μεγαλεῖον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἄλλο τόσον ἀνερμήνευτον τυγχάνει καί τό μυστήριον τοῦ Ἀγιάσματος τοῦ τόπου τοῦ Θεοῦ καί ἐν προκειμένῳ τῶν ἁγίων Τόπων, ἀπό τοῦ τόπου τῆς φλεγομένης καί μή καιομένης Βάτου ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ ἕως τοῦ κρανίου Τόπου, τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ Γολγοθᾶ.

Καί ἐκεῖ μέν (ἐν Σινᾶ) ὁ τόπος ἁγιάσματος διά τῆς ἐμφανείας «Ἀγγέλου Κυρίου ἐν πυρί φλογός», (Ἐξοδ. 2,2), ἐνταῦθα δέ ἐν τῷ Γολγοθᾶ, διά τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ ἀπαθοῦς πάθους τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς ἀμφοτέρους τούς τόπους μαρτυρεῖται ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀλήθεια. Αὐτή ἡ μαρτυρία τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καταγγέλλεται καί διακονεῖται λειτουργικῶς καί εὐχαριστιακῶς ὑπό τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ρωμαίων καί τοῦ εὐσεβοῦς ἔθνους τῶν Ἑλλήνων-Ρωμαίων, τῶν ἐν ἀλλήλοις τήν περιχώρησιν ἐχόντων.

Τό γεγονός τοῦτο καταδεικνύει ἐναργέστατα ὅτι οἱ Ἅγιοι Τόποι ἢ μᾶλλον τά Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τήν ἱεράν παρακαταθήκην τῆς Ρωμηοσύνης. Ἡ δέ Ρωμηοσύνη ἀποτελεῖ τήν ἐγγύησιν τῆς θρησκευτικῆς καί ἐν ταύτῃ τῆς ἐγχωρίου ἐθνικῆς ταυτότητος τῶν Χριστιανῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς.

Ἡ ἱερά ἱστορία, δηλονότι ἡ ἱστορία τῆς Σωτηρίας, ἔχουσα ὡς τόπον δράσεως τήν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἀνελίσσεται μέ τήν βεβαιότητα τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Κέντρον τοῦ τόπου τούτου τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως ἀναδεικνύεται τό καινόν καί κενόν μνημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πανάγιος Τάφος, ὁ ὁποῖος ὀρθότατα ἔχει χαρακτηρισθῇ ὡς ὁ «ὀμφαλός τοῦ κόσμου».

Ἐάν παγκοίνως καί διεθνῶς ἀναγνωρίζεται τό γεγονός ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ διαθέτει τρεῖς καρδίας, τήν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Ἰσλάμ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξ ἴσου ἀναγνωρίζεται (παγκοίνως καί διεθνῶς) ὅτι ὁ ἐν μέσῳ τοῦ Γολγοθᾶ καί τοῦ Παναγίου Τάφου τόπος, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστόν τελεῖ ὑπό τήν κυριαρχίαν καί λειτουργικήν διακονίαν τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων, ἄν θέλετε τῆς «Ρωμηοσύνης», ἀποτελεῖ τόν ὀμφαλόν τοῦ κόσμου.

Ὑπ' αὐτήν τήν ἔποψιν (κατά τήν ταπεινήν ἡμῶν γνώμην) Ἅγιοι Τόποι καί Ρωμηοσύνη δίδουν τήν μαρτυρίαν τῆς ἐν Χριστῷ σωζούσης ἀληθείας, δηλονότι τῆς «ζωῆς ἐν Τάφῳ».

Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὄντως εἶναι τό Πατριαρχεῖον τῆς «ζωῆς ἐν Τάφῳ» καί τοῦτο διότι ὁ ἐπὶ τοῦ Κρανίου τόπου ὑψούμενος Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δίστομος Ρομφαία, ἡ φυλάσσουσα τήν ἐκ Τάφου πηγάζουσαν ἀληθινὴν ζωὴν, τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καί δὴ τῶν κατ' ἀνατολὰς Παλαιφάτων Πατριαρχείων τῆς Ρωμηοσύνης, μέ κορυφαῖον τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ φύλαξ τοῦ ζωοδόχου Τάφου τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, οἰκονομικῶς καί χάριτι Θεοῦ κατέχει τήν δίστομον Ρομφαίαν, τούτέστι τόν Τίμιον Σταυρόν, εἰς ὃν «οὐ δυνήσονται ἀντιπεῖν οὐδέ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν», (Λουκ. 21,15) κατὰ τοὺς Κυριακοὺς λόγους.

Καιρός λοιπόν ἐγρηγόρσεως καί νήψεως, «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε», (Α. Κυρ. 16,13), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. «Ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου», (καί ἐν προκειμένῳ οἱ πολέμιοι τῆς Ρωμηοσύνης), «φρονιμότεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός εἰς τήν γενεάν τήν ἑαυτῶν εἰσι», (Λουκ. 16,8).

Τόν χαιρετισμόν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἠκολούθησεν ὁ χαιρετισμός τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας Του εἰς τοὺς διοργανωτάς τοῦ Συνεδρίου τούτου καί εἰς ὅσους συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ μεγάλα καί ἱερά τοῦ γένους μας καί ἐπεσήμανε τό εὐστοχον τῆς ἐπιλογῆς τοῦ θέματος: «Ἅγιοι Τόποι καί Ρωμηοσύνη». Εἶπεν ὅτι διεξῆλθε τὰ θέματα τῶν ὁμιλητῶν καί τὰ εἶδε ὡς πολὺ ἐνδιαφέροντα καί πολὺ ὠφέλιμα. «Παρηκολούθησα», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «κατ' αὐτάς τὰς συζητήσεις καί τὰς ἐκδηλώσεις διὰ τήν 29^η Μαΐου τοῦ 1453, ἀποφράδα ἡμέραν τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί λυπᾶμαι νὰ εἶπω ὅτι εἶχα ἀπογοήτευσιν, διότι δέν ἐδόθη ἡ ἔκτασις, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε εἰς τό θέμα αὐτό. Ὑπῆρξε σιγὴ ἀπὸ πολλοὺς κύκλους διὰ τό θέμα αὐτό». «Εἶναι καιρός», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, «νὰ ἔλθωμεν εἰς αὐτοκριτικὴν, νὰ ἴδωμεν τὰ λάθη μας καί νὰ τὰ διορθώσωμεν. Ἐκφράζω θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τοὺς διοργανωτάς καί ὅλους τοὺς μετέχοντας εἰς τό Συνέδριον τοῦτο».

Χαιρετισμόν ἀπηύθυνε μετὰ ταῦτα καί ὁ Διαχειριστὴς τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» κ. Πέτρος Κυριακίδης. Εἰς τόν ἐν συντομίᾳ χαιρετισμόν αὐτοῦ, οὗτος εἶπεν ὅτι καλωσορίζει μέ μεγάλην χαρὰν εἰς τό 2^{ον} Συνέδριον τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» τόν

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον. Εἶπεν ὅτι ἡ Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» ιδρύθη τό 2001, ἔχει ὡς ἔδραν τήν Ἐξαρχίαν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνας καί ἀποτελεῖ ἕνα μάχιμον ὀργανισμόν, διά νά βοηθήσῃ τό Πατριαρχεῖον νά ἐπιτελέσῃ τό ἔργον του. «θεωρῶ προσωπικῶς τιμήν», εἶπεν ὁ κ. Κυριακίδης, «ὅτι μοῦ ἀνετέθη ἡ διαχείρησις τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς. Προσπαθοῦμεν νά βοηθήσωμεν τό ἔργον τοῦ Πατριαρχείου μέ τήν ἵδρυσιν σχολείων, τήν συντήρησιν Ἐκκλησιῶν, μέ ἀναστηλώσεις καί ἀνοικοδομήσεις Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἀδελφότης ἔχει ἀνάγκη ἀπό πολλά. Τοῦτο δέν τό ἔχομεν συνειδητοποιήσῃ ἀρκούντως. Ἄς προσέξωμεν νά διατηρήσωμεν, ὅσα παρελάβομεν ἀπό τούς Πατέρας μας καί νά μήν ἀπολέσωμεν αὐτά. Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀναντικατάστατος, δέν ἀντικαθίσταται ἀπό κανέναν σύλλογον ἢ ἀπό καμμίαν ὀργάνωσιν ἢ ἀπό κανέναν ὀργανισμόν οὔτε ἀπό τήν πολιτείαν οὔτε ἀπό τά κόμματα. Ἡ Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» εἶναι τέκνον τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ προσπάθειά της εἶναι μέ κάθε τρόπον νά ἔρχεται ἀρωγός εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Τό μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας μας συντελεῖται εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἔχομεν ἀνάγκην καί τοῦ «μυστικοῦ», τοῦ ἐσωτερικοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ «ἐπικαλύμματος». Καί νά φέρω ἕνα παράδειγμα ἀπό τό αὐγόν, τό ὁποῖον ἔχει τό ἐσωτερικόν, τόν κρόκον, τό ἀσπράδι, ἀλλά καί τό ἐξωτερικόν περίβλημα, τό τσόφλι, τό ὁποῖον προφυλάσσει τό ἐσωτερικόν».

Ὁ κ. Κυριακίδης ἀνεφέρθη ἐπίσης εἰς τήν διοργάνωσιν ἐκδρομῶν εἰς τούς Ἁγίους Τόπους καί ἐδήλωσε ἐπισήμως ὅτι ὁ Ἐκδοτικός Οἶκος αὐτοῦ εἰς τό ἐξῆς, θά προσφέρῃ ἑτησίως τό ποσόν τῶν 30.000 € χιλιάδων Εὐρώ διά τήν διοργάνωσιν ἐκδρομῶν ἀπόρων προσκυνητῶν, κυρίως νέων, εἰς τούς Ἁγίους Τόπους, προκειμένου νά βοηθήσουν τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. «Τήν Ρωμηοσύνην», εἶπεν ὁ Κ. Κυριακίδης, «ἔχουν ἐξυμνήσει πολλοί καί μεγάλοι Ἕλληνες ποιηταί, ὅπως ὁ Ρίτσος, ὁ Θεοδωράκης καί ὁ Κύπριος Β. Μιχαηλίδης, λέγων ὅτι: “Ἡ Ρωμηοσύνη εἶναι συνόκαιρη τοῦ κόσμου” καί δέν μπορεῖ νά τήν ἐξαλείψῃ κανείς, διότι τήν σκέπει ὁ Θεός καί αὐτή θά χαθῇ, ὅταν ὁ κόσμος χαθῇ». «Ἐδῶ», εἶπεν, «ἔχω μίαν διαφορετικὴν γνώμην ἀπό τόν ποιητήν, ἔχω ἕνα ἐρώτημα: Ἄν τά μέλη τῆς Ρωμηοσύνης εὐρίσκονται εἰς τήν Ἐκκλησίαν, δέν μποροῦν νά ἐλπίζουν ὅτι θά εἰσέλθουν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν μαζί μέ τήν Ἐκκλησίαν; Διατί πρέπει νά χαθοῦν μέ τό τέλος τοῦ κόσμου;».

Ἀκολούθως ἀπηύθυνε χαιρετισμόν ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης Κογκούλης. Εἰς τόν χαιρετισμόν αὐτόν ὁ κ. Κοσμήτωρ παρετήρησε τήν ἀπουσίαν ἐκπροσώπων τῆς Πολιτείας ἀπό τό Συνέδριον. Εἶπεν ὅτι μέ χαράν ἐδέχθη τήν τιμήν νά συμμετάσχῃ εἰς τό Συνέδριον με θέμα «Ἅγιοι Τόποι καί Ρωμηοσύνη». «Πρῶτα ἀπό τά Ἱεροσόλυμα», εἶπεν, «ἀνέτειλε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ. Ἐξ Ἱεροσολύμων ἦσαν οἱ πρῶτοι μάρτυρες, ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Ἀπό τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα καί ἀπό τήν Μονήν τοῦ Ἁγίου Σάββα ἔφθασε τό Τυπικόν εἰς τήν κιβωτόν καί τήν φύτραν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν. Κατά τόν μακαριστόν π. Γεώργιον Φλωρόφσκυ οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Βασίλειος ὁ μέγας καί Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μετέφεραν εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν τὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰς ἀποκαλυφθείσας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν».

«Κατά τούς μέσους καί νεωτέρους χρόνους», εἶπεν, «ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καθίσταται περιπετειώδης. Τό θέμα τῶν προσκυνημάτων ἀπασχόλησε τήν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, τό ἔτος 1948, τό κράτος τῆς Ἰορδανίας συμπεριέλαβε

τό Πατριαρχεῖον εἰς ἰδιαίτερον νόμον αὐτοῦ τοῦ ἔτους 1957. Ἡ Ἐκκλησία διετήρησε τὴν Ρωμηοσύνην διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὁ μακαριστὸς Φῶτης Κόντογλου ὑμνεῖ τὴν πονεμένην Ρωμηοσύνην, τὴν νέαν Ρωμηοσύνην, ποὺ εἶναι πῶς πονεμένη ἀπὸ τὴν παλαιάν. Με τὰς σκέψεις αὐτάς», εἶπεν, «χαιρετίζω τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου».

Τὸ Συνέδριον ἐτίμησε μέ τὴν παρουσίαν της ἡ Ἀναπληρώτρια Πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου κ. Ρόδη Κράτσα-Τσαγκαροπούλου, ἡ ὁποία θετικῶς ἀνταποκρινομένη εἰς πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου, ἀπηύθυνε σύντομον χαιρετισμόν, λέγουσα ὅτι αἰσθάνεται μεγάλην συγκίνησιν νὰ παρευρίσκεται εἰς τὸ Συνέδριον καὶ νὰ τῆς δίδεται ὁ λόγος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον, διότι ἡ Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» παρουσιάζει τὸ ἔργον τῆς ρωμηοσύνης νὰ διακονῇ διαχρονικὰς πολιτιστικὰς ἀξίας. «Ἰδιαίτερον ρόλον», εἶπεν, «ἔχει εἰς τοῦτο τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων νὰ διακονῇ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συνδιαλλαγὴν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων», εἶπεν ἡ κ. Κράτσα, «εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον ἐδημιούργησε νέας δυνατότητας δι' ἐπίλυσιν προβλημάτων καὶ δι' ἔτι σημαντικωτέραν προσφορὰν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Παιδείαν καὶ εἰς ἄλλους χώρους ἀναπτύξεως».

Μετά τὴν προσφώνησιν ταύτην ἠκολούθησαν αἱ διαλέξεις τῶν ὁμιλητῶν, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἴδῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀναλυτικῶς εἰς τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ρωμηοσύνης (<https://www.romiosini.org.gr/F16631F9.el.aspx> καὶ <https://www.romiosini.org.gr/1686AB96.el.aspx>).

Αἱ διαλέξεις αὗται συμπεριέλαβαν καὶ ἐξήτασαν ποικιλίαν θεμάτων, ὡς εἶναι:

-«Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀνθιμος καὶ τὸ ἔργον τοῦ «Διδασκαλία Πατρική», τῆς κ. Μαρίας Μαντουβάλου, Ἀναπληρωτρίας Καθηγητρίας Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

-«Συγκριτικὴ Ψυχολογία τῶν πολιτισμῶν Ἰουδαιοχριστιανικοῦ καὶ Ρωμαϊκοῦ», τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ Ψυχολογίας τῆς Θρησκείας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος Τσιτσιγκου.

-«Ὁ Πανάγιος Τάφος στὴ λαϊκὴ θρησκευτικὴ παράδοση τῆς Ρωμηοσύνης» τοῦ κ. Ἑμμανουὴλ Βαρβούνη, Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ Λαογραφίας τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης.

-«Ἀραβικὸς πολιτισμὸς καὶ ποιά ἑλληνικὰ γράμματα;», τῆς Ἀναπληρωτρίας Καθηγητρίας Τουρκικῶν καὶ Σύγχρονων Ἀσιατικῶν Σπουδῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κ. Ἑλένης Κονδύλη Μπασούκου.

-«Ὁ βίος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἀπὸ τὸν Εὐσέβιο Καισαρείας. Ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς θεμελιωτὴς τῆς Ρωμηοσύνης», τῆς κ. Αἰκατερίνης Διαμαντοπούλου, Θεολόγου, ΜΑ – Φιλολόγου, Διδάκτορος Φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

– «Τὸ Ἀρχεῖο τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ οἱ ἱστορικὲς του προεκτάσεις» τοῦ κ. Ἀγαμέμνονος Τσελίκου, διδάσκοντος Παλαιογραφίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Πατρῶν, Προϊσταμένου τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Παλαιογραφικοῦ Ἀρχείου Μ.Ι.Ε.Τ.

-«Ἡ “Ρωμηοσύνη” στὸ ποίημα τοῦ Δασκαλογιάννη» ἀπὸ τὸν κ. Δημήτριον Καλομοιράκη, Ἀρχαιολόγον, Τμηματάρχην εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχείου Μνημείων τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ.

-«Παρατηρήσεις στο βίο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χοζοβιώτη» τοῦ κ. Βασιλείου Κατσαροῦ, Καθηγητοῦ τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς (Βυζαντινῆς) Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

-«Ρωμηοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἅγιοι Τόποι» τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δράγα, Καθηγητοῦ Πατρολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Τιμίου Σταυροῦ εἰς Βοστώνην.

-«Ἡ παρουσία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων στοὺς Διαδίκτυο» τοῦ Δρ. Χρίστου Θ. Νικολάου, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν ἱστοχώρων α). τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, β). τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» καὶ γ). τοῦ ἱστοχώρου «Παντοκράτωρ».

Παρενεβλήθη δὶς ἔντεχνον μουσικὸν πρόγραμμα ἀπὸ τὴν κ. Ἀντιγόνην Κατσούρη, Πρεσβυτέραν, Μουσικὸν, Συμβολαιογράφον.

Ἐπίσης προεβλήθη ντοκυμαντέρ εἰς δύο μέρη διὰ τὰ Πανάγια Προσκυνήματα, τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ κ. Λουκάς Παναγιώτου, Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ραδιοτηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ: «Ὁ Λόγος» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Αἱ ὡς ἄνω διαλέξεις ἦσαν λίαν κατατοπιστικαὶ καὶ διαφωτιστικαί, ὅσον ἀφορᾷ τὸ νόημα τῆς Ρωμηοσύνης, τὴν προσφορὰν αὐτῆς εἰς τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμὸν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὰς ὁδύνας καὶ τὰς ὠδύνας αὐτῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξ ἐχθρῶν αὐτῆς, καὶ τὴν ἀμφοισβήτησιν αὐτῆς ὑπὸ ὁμάδων Νεοελλήνων. Ἡ μόνη ἐλπίς ἐπιβιώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν σήμερον καὶ τῆς διασώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς πνευματικῆς καὶ οἰκονομικῆς χρεωκοπίας εἶναι ἡ ρωμηοσύνη.

Μετά τὰς ὡς ἄνω διαλέξεις καὶ τὰς μουσικάς ἐκδηλώσεις ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, λέγων ὅτι: «αἱ εἰσηγήσεις τῶν ὁμιλητῶν ἦσαν πολυσύνθετοι καὶ πολυδιάστατοι καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης. Μία διάστασις αὐτῆς, ἡ ὁποία δέν ἐθίγη καὶ προτείνομεν νὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τοῦ ἐπομένου Συνεδρίου τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνης», εἶναι ἡ σημασία τῆς Ρωμηοσύνης διὰ τὰς χώρας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γενικώτερον. Ἡ σημασία αὕτη εἶναι πολὺ μεγάλη, καθότι τὰ Πανάγια Προσκυνήματα τῶν Ἱεροσολύμων ἀποτελοῦν ἐχέγγυον τῆς Ρωμηοσύνης εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν. Ἡ ἐνασχόλησις μὲ τὴν πτυχήν αὐτὴν τῆς Ρωμηοσύνης θὰ συμβάλῃ καὶ εἰς τὴν ἐδραίωσιν τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν, εἰς τὴν κοιτίδα αὐτῶν καὶ τὴν συνέχειαν τῆς διαβιώσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκειμάτων».

«Εἰς τὸ θεοκρατικὸν περιβάλλον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς τὸ Πατριαρχεῖον καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ ἓνα ρόλον πνευματικὸν ὡς παράγων συνδιαλλαγῆς, εἰρήνης, συννυάρξεως καὶ συμβιώσεως τῶν ὁπαδῶν τῶν διαφόρων θρησκειμάτων. Τὸ ἔργον τῆς Ρωμηοσύνης εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἡ ἀνάτασις καὶ ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο τὸ Πατριαρχεῖον ἀπολαμβάνει σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως ἀπὸ τὸν Ἰσλαμικὸν καὶ Ἑβραϊκὸν κόσμον».

«Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν», ἐσυνέχισεν ὁ Μακαριώτατος, «πρὸς τὸν Ἐντιμότατον κ. Κυριακίδην διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν ὅχι μόνον τοῦ Συνεδρίου τούτου, ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης ἱστοσελίδος τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ μέλλοντος νὰ ἰδρυθῇ ραδιοτηλεοπτικοῦ σταθμοῦ τοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ τὴν προσφορὰν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους νέων ἀπόρων προσκυνητῶν. Δι' ὧν τούτων ἐνισχύεται τὸ ποίμνιον ἡμῶν,

τό όποίον προσφάτως ηύτυχήσαμεν νά ποιμαίνωμεν καί είς τό άκριτικόν Κατάρ».

«Εύχαριστοῦμεν καί τούς διοργανωτάς τοῦ Συνεδρίου, τόν Διευθυντήν τῶν ίστοχώρων τοῦ Πατριαρχείου κ. Χρῖστον Νικολάου, τήν Πρόεδρον τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη» κ. Αἰκατερίναν Διαμαντοπούλου καί ὅλους ὅσους συνετέλεσαν είς τήν άρτίαν διοργάνωσιν τοῦ 2^{ου} τούτου Συνεδρίου».

«Εύχόμεθα καλήν συνάντησιν είς τό 3^{ον} Συνέδριον τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder